

УНИВЕРЗИТЕТ „Св. КИРИЛ И МЕТОДИЈ“
ПРАВЕН ФАКУЛТЕТ „ЈУСТИНИЈАН ПРВИ“ – СКОПЈЕ

*Во пресрејќи на
Десеттијата орајорска вечер
„Иво Пухан“*

Својо 55

**ПО ПОВОД 55 ГОДИНИ ОД ОСНОВАЊЕТО НА
ПРАВНИОТ ФАКУЛТЕТ „ЈУСТИНИЈАН ПРВИ“ - СКОПЈЕ**

**ВО ПРЕСРЕТ НА
ДЕСЕТТАТА ОРАТОРСКА ВЕЧЕР
„ИВО ПУХАН“**

Издавач:

*Правен факултет „Јустинијан Први“ при Универзитетот
„Св. Кирил и Методиј“ – Скопје*

За издавачот:

Проф. д-р Гале Галев – декан

Уредници:

*проф. д-р Мирјана Поленак Акимовска
Димче Анасиев*

Ликовен уредник:

Билјана Стевковска - Савиќ

Јазична редакција

Божо Стефановски

Компјутерска обработка и печат

Академски печат - Скопје

Тираж:

500 примероци

Димче Анасиев

трета година, правни студии

VAE VICIT (ТЕШКО ИМ НА ПОБЕДЕНИТЕ!)

“Да имаш топла крв; да работиш со рака; да мислиш со глава - и пак да не си човек!” Ете тоа ти е клетва најтешка - да си дома, да си МАКЕДОНЕЦ и пак да не си ништо. Да те викаат како што сакаат; да ги викаш како што сакаат; да работиш сј што тие сакаат - и пак ти да си поданик, а тие господари. Слаби сте вие, ни велат - а слабите луѓе, логично, ги победуваат!

Во овој транзициски рафал од злосторства и неправди, во ова време-зловреме кога мислите ни ги вкалапуваат, вкусовите ни ги оформуваат, идеите ни ги наметнуваат и со нас управуваат луѓе инородни, луѓе дрски - носителите на меѓународната моќ, немо молчат пред оваа коцкарска игра меѓу “упатените властодршци” и “неупатените граѓани” - во која овие вториве по правило секогаш губат. Колку ли време ќе ни треба да сфатиме дека нивната мудрост лежи во нашата немудрост?! И сам себеси се прашувам: Дали не се оствари, конечно, пророштвото на **Валери** дека...*демократијата, па тоа е уметност да го спречиш сопствениот народ од учество во работите што токму него го засегаат!?*

И што ми останува сега мене, бедник најдолен, освен крстот на чело и ЗБОРОВ. Оти изговорен или премолчан, зборот има причина и последица, и тие треба да се знаат. Зборот е терор, но зборот е и договор - Рамковен ли бил; Охридски ли бил, најарно да не бил - бидејќи за некои нешта не можеме вечно да се договараме, оти за истите тие нешта треба однапред да имаме став.

А сј стана во годината 2001-ва: Некој, од туѓина чинам, рече: “Нека биде **ВОЈНА!!!** И би војна, за нас татковинска, за нив слободарска. И би вечер, и би утро чин втори: истиот Тој рече: “Нека биде **ДОГОВОР!!!** И би Договор” - ем Охридски, ем Рамковен. Во македонскиот Ерусалим, градот гордост Самуилова - четири партии и ја ставија јамката на Македонија, ветувајќи ни крај на војната и светол зрак надеж за два милиони граѓани.

Три години потоа мораме, сепак, да се соочиме со поразителниот факт дека Македонецот беше предаден; Три години потоа животот на Македонецот во Тетово сј уште е жално осакатен од оковите на сегрегацијата; Но не, ни велат нашиве политичари (ако се наши и се разбира политичари!?) - “не вртете се бре луѓе во минатото, гледајте напред, во иднината гледајте, да бидете Европјани”! Ама, им велиш, три години потоа Македонецот од Западна Македонија живее на пустиот остров на бедата, сред

широкиот океан од материјален просперитет. И пак тој глас ти вели - *”Гледај напред! Гледај напред! Напред гледај!”*; А, три години потоа истиот тој Македонец чмае по дупките на ова општество и се чувствува себеси како изгонет во сопствената земја. Помислуваше ли некој од Вас, дека три години потоа нашите бранители, кои лежеа по рововите од Танушевци до Липково, ќе бидат плукани во полициската станица на Бит Пазар. Се чудам, а не треба, оти не треба да ме чуди тоа што луѓе кои до власт се докопаа со лукавство, со измама ќе сакаат - според своја волја, да ги влечат родољубивите по своите судови и да ги присилуваат да молат за својот патриотизам; да молат затоа што беа вистински Македонци и кога опстојуваа како луѓе, и кога се жртвуваа како поединци, и кога ги жртвуваат како граѓани, и кога ги тречат како животни!

Како ли само се рамнодушни кон срамотењето на сопствената земја?!

И не, почитувани, од овие причини јас нејкам да гледам во иднината, додека не бидам начисто со минатото...

Јас не сум и нема да бидам задоволен! Не ќе можам да сум задоволен додека мојот другар од Арачиново не може да си преспие во сопствената куќа; Не ќе можеме да сме задоволни додека избрканите Македончиња не се вратат во своите села за да заиграат пак во коритото на селската чешма; не ќе бидеме задоволни додека ни ги палат куќите во оваа божемна “Оаза на мирот”; нема да сме задоволни додека Македонецот од Матејче не може да гласа, а оној од Струга верува дека нема повеќе за што да гласа...

Мартин Лутер Кинг сонуваше. И Јас СОНУВАМ. Вечерва, пред Вас сонувам, со очи ширум отворени: Имам сон да му запалам свеќа на големиот Пејчиновиќ во исконскиот Лешочки Манастир - без страв за тоа како ќе се вратам дома; сонувам дека на топлото августовско сонце ќе можам да положам венец кај кобниот Карпалак - без да ми биде потребна асистенцијата на МВР; Сонувам да отидам на скијање на Шапка - без да ме придружуваат посматрачите од ОБСЕ; Имам сон да прошетам низ старата Тетовска чаршија - без да се веат знамиња на туѓа земја...

Сонувам, а не знам дал сонов мој некогаш ќе ми се оствари. Ама, едно само знам дека не е дојдено сега времето да посегнеме по луксузот на помирувањето со нашата судбина. Сега е времето да се остварат ветувањата на демократијата! Сега е времето мојот народ да воскресне од живиот песок во кој пропаѓа!; Сега е времето да го демонстрираме нашето единство, решителност и верба! И тоа онаа верба со која ќе можеме да живееме заедно; да работиме заедно; да се молиме заедно; да се бориме заедно; во затвор да одиме заедно и за правдата да истрајуваме заедно!